

Div neumřel, však síly sebral znova,
jen že mu srdce vynechá, se bojí.
Však potlačí svůj žal, naději chová,
že vodou vrátí život té, již v boji
proklál, a říká nad ní svatá slova
křtu. Smavá radost, naděje ji hojí,
nebe a život se jí otvírají,
dí šťastný pohled: Smířena jdu k ráji.

Bílou tvář halí zesinalost bledá,
jak fialky, když padnou do lilií,
nebe a slunce, jak k nim oči zvedá,
se skloní k ní a něhu na ni lijí.
Chladnoucí nahou rukou jeho hledá
a místo slov výmluvně uchopí ji,
že odpouští mu. Zemře usmířena
a zdá se, že jen spí ta krásná žena.

Přeložil Jiří Konůpek

ČERNÝ, Václav a Jiří PELÁN. *Italská renesanční literatura: antologie*. [Praha]: Univerzita Karlova, nakladatelství Karolinum, [2020]. ISBN 978-80-246-4343-4.